

MUTLULUK DOLABI

Evvel zaman iken, deve tellal iken, saksagan berber iken.... Ben anamin beşigini tıngır mıngır salları iken. İp koıtu, beşik devrildi. Anam kaptı maşayı, babam kaptı meşeyi, döndürdüler dört köşeyi. Dar attım kendimi dışarı.... Kaç kaçmaz mısınız? Vardım bir pazara. Bir at aldım dorudur diye. Bineyim dedim, at bir tekme salladı bana geri dur diye... Padişahın topları ateşe başladı. Topladım gülleleri cebime koydum darıdır diye. Tozu dumana kattım, Edirne'ye yettim. Selimiye minarelerini belime soktum borudur diye. Yakaladılar beni tımarhaneye attılar delidir diye. Babamdan haber geldi, onun eski huyudur diye. Bereket inandılar, tutup beni saldılar. Neyse uzatmayalım, masala başlayalım...

Yedi denizin birleştiğı, yedi dağın kavuştuğı, yedi bulutun gülüştüğü ağaçların fısıldaşıp yemyeşil çimenlerin dans ettiğı çok güzel bir ülke varmış. Bu ülkede Huzur Dede isminde birisi yaşar ve çocuklar onu çok severmiş. Huzur Dede; ak saçları kar gibi bembeyaz olan, aksakalları yere değen, masmavi keskin bakışlı, küçük tımbul burunlu heybetli bir ihtiyarmış....

Huzur Dede'nin bir de Mutluluk Dolabı denilen sihirli bir dolabı varmış. Bu öyle güzel bir dolapmış ki; beyaz ve siyah incilerle süslenmiş, kendisine bakanları hayran bırakan motiflerle bezenmiş bir dolapmış. Uzaktan lamba gibi ışı ışı parlarmış....

Çocuklardan kim bir şeyi merak etse ve öğrenmek istese Huzur Dede'nin yanına gider söylemiş. Huzur Dede "*Hadi gir de kendin sor, yalnız sihirli sevgi sözcüklerini unutma*" dermiş. Dolaba giren çocuk ise kapağını kapattıktan sonra sorusunu sorar, dolap da ona merak ettiğı şeylerin cevabını verirmiş. İstediğı bilgileri öğrenen çocuk da mutlu olarak oradan ayrılmış....

Bir gün bir çocuk gelmiş ve "*Huzur Dede ben kendime çok güzel bir uçurtma yapmak istiyorum ama nasıl yapılacağını bilmiyorum*" deyince, Huzur Dede de onu mutluluk dolabına sokmuş. İçeri giren çocuk sihirli sözcükleri söylemiş:

“Canım dolap gülüm dolap, ben kendime güzel bir uçurtma yapmak istiyorum, nasıl yapabilirim?” diye sorunca güzel dolap sevecen ve yumuşak bir sesle;

“Ey tatlı dilli çocuk dinle şimdi beni” deyip nasıl uçurtma yapılacağını bir güzel anlatmış. Çocuk da öğrendiği için mutlu bir şekilde güle oynaya evine gitmiş...

Diğer gün başka bir çocuk gelip, *“Huzur Dede bizim bir bahçemiz var. Ben orayı güzelleştirmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum”* demiş. Huzur Dede onu yine dolabın önüne götürmüş. Sihirli sevgi sözcüklerini söyledikten sonra dolaba sorusunu sormuş çocuk:

“Güzel dolap, gülüm dolap bizim bahçemizi güzelleştirmek istiyorum, söyler misin bunu nasıl yapabilirim?” Dolap yine sevecen bir ses tonuyla cevap vermiş:

“Sevgili çocuk, arkana dönüp bakarsan yerde bir poşet göreceksin. Bu poşetin içinde çeşit çeşit gül tohumları var. Güller sadece bahçeleri değil buldukları her yeri güzelleştirirler” deyip çocuğa gül çiçeğinin nasıl yetiştirileceğini en ince ayrıntısına kadar anlatmış. Çocuk da istediği bilgileri edindiği için mutlu bir şekilde hopluya zıplaya bahçesine gitmiş....

Günler günleri kovalamış, iyiler iyileri sobelemiş, lâkin günün birinde o ülke de yaşayan saçı başı dağınık, üstü başı kir pas içinde yaşayan kötü bir büyücü yaşarmış. Bu kötü büyücü çocukların bilgilenmelerini, bir şeyleri yapıp başarılı olmalarını istemezmiş ve kendi kendine ellerini ovuşturup;

“Eninde sonunda çok zengin olup her şeye sahip olacağım, böylece çocukların hepsi bana muhtaç olacaklar” dermiş....

Bir gün kötü büyücü, Huzur Dede'nin yanına gitmiş ve kaba bir şekilde,

“Hey İhtiyar! Burada sihirli bir dolap varmış nerde o? Çabuk göster bana onu!” demiş.

Huzur Dede ise, *“Ne yapacaksın onu?”* deyince, o çirkin suratlı kötü büyücü,

“Nasıl zengin olacağımı soracağım. Çabuk ol nerde o dolap?” diye sinirlenince Huzur Dede dolaba sihirli sözcükleri söylemiş, dolabın kapısı açılmış ve kötü büyücü içine girmiş. Dolaba giren kötü büyücü kapıyı kapattıktan sonra eliyle dolabın tahtasına güm güm vurarak kaba bir şekilde: *“Çabuk söyle nasıl zengin olurum?”* demiş, fakat dolap cevap vermemiş. Kötü

büyücü her defasında sinirli ve kaba bir biçimde dolabı sarsarak birkaç kere daha sormuş ama dolap hiçbirine cevap vermemiş. En sonunda iyice sinirlenen adam;

“Sen ne biçim dolapsın, bir de her şeyi biliyor demişlerdi...” deyince dolap hüzünlü bir ses tonuyla;

“Ey insan! Benim anahtarım sevgidir, sevgi ile sorarsan cevabını alırsın” demiş. Bu cevabı alan kötü büyücü sinirden iyice küplere binmiş ve *“Seni gidi tahta parçası seni”* deyip dolabı kırıp parça parça etmiş...

Dolabın kırıldığını görünce çocuklar çok üzölmüşler ve Huzur Dede’ye;

“Şimdi ne yapacağız Dedeciğim” diye sormuşlar. Huzur Dede ise bir süre düşünüp *“Merak etmeyin çocuklarım, bana bir süre izin verin ben bir çare bulup geleyim”* demiş ve gitmiş....

Bu gidiş kimine 3 yıl, kimine 3 ay, kimine 3 gün gibi gelmiş. Çünkü kim ne kadar çok merak ederse, zaman o kadar zor geçiyormuş. Huzur Dede ise kâh bulutların üstünde yürümüş, kâh suların üstünde uyumuş, dere tepe düz gitmiş, altı ayla bir güz gitmiş, bir de bakmış ki bir arpa boyu yol gitmiş ve Bilgi Ülkesi’ne gelmiş. Burası o kadar güzelmiş ki her taraf bembeyaz pamuk gibi, kıpkırmızı şeker gibi güllerle kaplıymış. Bilgi Ülkesi’nde Bilge Kraliçe’yi görmüş ve ona; *“Ülkemde kötü bir büyücü var, sihirli mutluluk dolabımızı kırdı, şimdi çocuklar öğrenmek istedikleri bilgileri nasıl öğrenecekler?”* deyince, Bilge Kraliçe;

“Sen canını sıkma Huzur Dede. Dünyada ne kadar bilgi varsa ben onları veririm.” Dedikten sonra gül bahçesine doğru seslenmiş. Biraz sonra gül bahçesinden havalanan binlerce bülbül gagalarındaki gül kokulu kitapları ve Huzur Dede’yi ülkesine götürmüşler....

Ülkesine varınca çocuklar heyecanla sormuşlar,

Bunlar nedir Dedeciğim?”

Huzur Dede ise gülümseyerek başlamış anlatmaya:

“Sevgili çocuklarım, sihirli dolabımız yok olmuş olabilir ama merak etmeyin, ondan daha sihirli üstelik herkesin sahip olup bilgiye istediği zaman ulaşabileceği bir şey getirdim size. Buna kitap derler, aradığınız her bilgi vardır ve istediğiniz zaman kullanabilirsiniz” demiş.... O günden sonra bu ülkenin dört bir yanına kitaplıklar kurulmuş, hangi çocuk bir şey merak etse açar kitabını öğrenirmiş. Artık her çocuk istediği bilgiye istediği zaman ulaşabilirmiş, bundan dolayı da sonsuza kadar mutlu yaşamışlar bu ülkede....

Gökten gül kokulu üç kitap düşmüş. Birisi bu masalı okuyan gül yüzlü çocukların başına, diğeri bu masalı dinleyen gül yürekli çocukların başına, sonuncusu ise kitapların değerini bilen çocukların kitaplıklarına düşmüş.....